

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: PhDr. Mgr. M. K.
bytem X

proti:

žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy
sídlem Kongresová 1666/2
140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vstupu Policie ČR dne 11.7.2024 do bytu č. X na adrese X, který byl v té době sídlem advokátní kanceláře žalobce a v zajištění zbraní žalobci: kulovnice CZ 557, brokovnice BAIKAL, pistole GLOCK, pistole šorpion vz 61, a těmito zbraním odpovídajících průkazů zbraní XA, XB, XC, XD a zbrojního průkazu č. X dne 11.7.2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalobce se (po konečné úpravě žalobního petitu) domáhá deklarace nezákonnosti zásahu policie dne 11. 7. 2024, který spočíval ve a) vstupu policie do bytu, který byl v té době sídlem advokátní kanceláře, b) v zajištění zbraní kulovnice CZ 557, brokovnice BAIKAL, pistole GLOCK, pistole škorpion vz. 61 a odpovídajících zbrojních průkazů XA, XB, XC a XD a zbrojního průkazu č. X v bytě, který byl v té době sídlem advokátní kanceláře žalobce.

II. Žaloba a další vyjádření

2. Podle žalobce vnikla v odpoledních hodinách Policie ČR do bytu, zabrala v bytě se nacházejí se zbraně a střelivo a po cca hodině opět byt opustila. Podle žalobce policie vstoupila do bytu způsobem, že nečekala na souhlas manželky, do bytu vnikla po otevření dveří. Šlo o zásahovou jednotku, kterou tvořili 3 policisté se samopaly a s helmami a 2 policisté byli v civilu. Uvedl, že osobně přítomen nebyl, byl v práci, byt je sídlo advokátní kanceláře, nacházely se tam spisy a nebyl přítomen zástupce České advokátní komory. Přítomna byla uklízečka M., děti (ty se rozbrečely a emociálně rozrušily) a manželka žalobce. Ta kontaktovala žalobce telefonicky a po domluvě s ním policii vydala zbraně.
3. Žalobce namítl, že nebylo identifikováno, podle jakého zákona policie vnikla do bytu a zabavila zbraně, ten není identifikován ani v potvrzení o převzetí zbrojního průkazu a průkazu zbraní č. j. KRPA-223889-1/ČJ-2024-0014IY. Další písemnosti (např. protokol o zadržení zbraní) žalobci nebyly předány, podle žalobce měly být doručeny do vlastních rukou, do jeho datové schránky. Nemá přehled o tom, jaké listiny byly při zásahu sepsány, odneseny.
4. Podle žalobce neobstojí důvod – zdravotní důvody. Toho by si vzhledem k náročné profesi všimli rodina a klienti. Žalobce poukázal na to, že v poslední době na něj ze strany exmanželky bylo podáno několik trestních oznámení, ale žalobce nebyl z ničeho obviněn, ačkoli k údajné trestné činnosti žalobce mělo dojít již v roce 2023 (údajné týrání dvou starších synů). Na žalobce podala trestní oznámení i matka jeho exmanželky a také správce budovy ve které vlastní žalobce byt, a to po předchozí dohodě s exmanželkou žalobce. Všechny tři tyto osoby také na žalobce podaly stížnost k ČAK. Koordinace postupu těchto tří osob je podle žalobce zcela zřejmá, k tomu může předložit písemné důkazy.
5. K zásahu samotnému žalobce dále uvedl, že podle sdělení manželce na něj policie čekala několik hodin před domem, čímž vzbudila velkou pozornost sousedů, a v domě tak vznikly nejrůznější domněnky a bylo poškozeno dobré jméno žalobce. Policie měla na žalobce kontakt a nebyl tedy problém jej kontaktovat a zjistit, kde se nachází. Namísto toho vyčkávala několik hodin na ulici a velitel zásahu vnikl do bytu. Podle žalobce se policie chovala neprofesionálně, ačkoli jim byl obratem vydán klíč od trezoru, kde byly zbraně a střelivo řádně uschovány, trvalo jim dlouhou dobu, než dokázali sepsat potvrzení o zabránění zbraní, to vše za přítomnosti plačících malých dětí. Následně také policisté opakovaně telefonicky kontaktovali manželku žalobce a požadovali po ní, aby jim sdělila, kdo je obvodním lékařem žalobce. Zásahová jednotka byt neopustila poté, co policie vnikla do bytu a bylo zřejmé, že se tam žalobce nenachází. Zásahová jednotka byla přítomna po celou dobu zásahu v bytě. V takové případě však neexistovala žádná obava zdůvodňující přítomnost zásahové jednotky v bytě. Policie také nepředala žalobci jakýkoli protokol o průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zásahu, pouze potvrzení o zabránění zbrojního průkazu a průkazů zbraně prostřednictvím manželky

6. K dotčení svých práv následkem zásahu policie žalobce uvedl, že byla narušena rodinná pohoda letního odpoledne čtyř zcela nezúčastněných osob, byla narušena jeho domovní svoboda bezúhonného občana. Žádné podezření z trestné činnosti žalobce se nepotvrdilo, k žádnému trestnímu stíhání žalobce nedošlo, natož aby byl pravomocně odsouzen, ani nebyla nijak prokázána nebezpečnost žalobce sobě ani jiným. Došlo k extrémně silnému zásahu žalobce do jeho rodinného života, došlo k vystrašení jeho dvou malých dětí, došlo k poškození dobrého jména žalobce v místě jeho bydliště a sídle advokátní kanceláře. Došlo k vniknutí do sídla advokátní kanceláře bez přítomnosti zástupce ČAK – v trezoru, ve kterém byly zbraně, se nacházely listiny související s výkonem advokacie. Advokátní spisy jsou umístěny v trezoru a v bytě – v zadním odděleném prostoru, který slouží jako kancelář, kde se zcela volně pohybovalo zcela bez kontroly min. pět policistů. Manželka žalobce se musela věnovat primárně utěšování plačících dětí. Dalším důsledkem nezákonnosti zásahu je skutečnost, že žalobce nemá možnost využívat zabavené zbraně k ochraně sebe a jeho rodiny, na což má zákonné právo. Také žalobce nemohl vykonávat celé léto 2024 právo myslivosti.
7. Žalobce dále namítl, že jednáním policie došlo k porušení práva na nedotknutelnost obydlí, zaručeného ustanovením čl. 12 Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, týkajícího se nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí.
8. Poukázal na to, že oprávnění policisty vstoupit do bytu podléhá pravidlům dle § 40 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky (dále jen „*zákon o policii*“) - vstup musí být zdůvodněn bezpečnostní povahou akutního nebezpečí, musí jít o nesnesitelnost odkladu, čímž je myšleno, že věc nebo daná situace je natolik závažná, že pokud by policie nezasáhla okamžitě, došlo by k závažné újmě, další podmínkou je skutečnost, že v obydlí, jiném prostoru nebo na pozemku dochází k takovým událostem, které přímým způsobem ohrožují život nebo zdraví osob uvnitř anebo závažným způsobem ohrožují veřejný pořádek a bezpečnost. Podle žalobce by měla policie zvážit závažnost situace a neodkladnost jejího případného odvrácení, aby nedošlo k nevratné škodě či k úniku pachatele, dále by měla nejdříve využít dostupné možnosti, které by mohly situaci vyřešit i bez zásahu do domovní svobody.
9. Žalobce je přitom toho názoru, že o žádné jiné metody než porušení domovní svobody a narušení soukromí se policie vůbec nepokusila. Nijak žalobce nekontaktovala. Kdyby tak učinila, žalobce by zbraně vydal dobrovolně a vše mohlo proběhnout v klidu a dle zákona. Policie měla informace o tom, že v bytě se žalobce nenachází – tak to sdělila manželce žalobce, že už déle nebudou čekat před domem. K žádnému ohrožení zdraví a bezpečnosti v bytě ze strany žalobce tedy nemohlo dojít. Policie mohla rovněž zadržet přímo žalobce, pakliže měl být žalobce zdravotně labilní či nebezpečný. Za těchto podmínek neměla policie právo do bytu vniknout. Bylo to zneužitím pravomoci – policie neměla oprávnění do bytu vniknout, když věděla, že v bytě se žalobce nenachází.
10. Podle žalobce o jeho zdravotním stavu nejsou pochybnosti, trestní oznámení jsou nedůvodná. Žádné trestní oznámení podané na žalobce neuvádí, že by žalobce během jeho údajného trestného činu použil jakoukoli zbraň, natož střelnou. Žádné z těchto trestních oznámení neuvádí, že by žalobce komukoli způsobil jakékoli poranění, oděrku apod. Žádné trestní oznámení nevedlo ke sdělení jakéhokoli obvinění vůči žalobci. Neodkladnost zásahu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

nebyla dána, žalobce poukázal na odstup trestních oznámení (první z března 2024) od data 11. 7. 2024, kdy se uskutečnil zásah.

11. K žalobě se nejprve vyjádřil původní žalovaný – ministerstvo vnitra. Uvedl, že k zadržení věci a ke vstupu do obydlí došlo na základě zákonného oprávnění dle § 56 zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“).
12. Ministerstvo vnitra uvedlo, že k zadržení zbraní, střeliva a dokladů přistoupila policie základě důvodného podezření na změnu zdravotního stavu žalobce, konkrétně na základě informace z tzv. „svodné události“ vedené pod č.j. KRPC-88277/TČ-2024-020217 ze dne 15. 6. 2024, v rámci které bylo dáno podezření na porušování domovní svobody a nebezpečné vyhrožování žalobcem. V rámci prověřování svodné události bylo dále prostřednictvím interního systému Policie ČR zjištěno, že je evidováno více podezření na přečiny násilného charakteru ze strany žalobce, a to spis č.j. KRPA-233749/TČ-2017-001421 - ublížení na zdraví, č.j. KRPA-269453/TČ-2018-001114 - krádež počítače a EET kasy, č.j. KRPA-77699/TČ-2024-001479 - prověření oznámení o možném týrání dětí, č.j. KRPA-215430/PŘ-2024-01417 - občanské soužití. Na Krajské ředitelství policie hl. města Prahy bylo rovněž doručeno oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, které učinila na Okresní státní zastupitelství v Českém Krumlově paní E. B., tchyně žalobce, ze dne 26. 6. 2024, kde je uveden podrobnější popis výše uvedené události. V dané věci byly dne 9. 7. 2024 zahájeny úkony trestního řízení ve věci porušování domovní svobody a nebezpečného vyhrožování, neboť na základě citovaného oznámení byl dostatečně odůvodněn závěr o jeho zahájení.
13. K průběhu zákroku ministerstvo vnitra uvedlo, že policie v rámci přípravy akce kontaktovala pracovníka ostrahy objektu, který po příjezdu policistů sdělil, že se žalobce obvykle vrací domů až kolem 17:00 hod. a podle jeho informací zatím domů nedorazil. Proto bylo rozhodnuto o vyčkání. V rámci čekání bylo přítomno jedno osobní vozidlo v barvách Policie ČR a jedno neoznačené služební vozidlo, obě zaparkovaná u jiných objektů, než ve kterém se nachází byt žalobce. Pracovník ostrahy později policistům doplnil informaci, že je také možné, že žalobce dorazil domů přes garáže objektu, tedy mimo možnost zaznamenání jeho osoby ze strany ostrahy, a proto bylo rozhodnuto přibližně v 18:00 hod. o realizaci akce.
14. Žalobce pak dal k zadržení i ke vstupu do obydlí ústní souhlas, souhlas žalobce se vstupem do obydlí a zadržením zbraní byl zprostředkován telefonicky manželkou žalobce, takto byl žalobci sdělen i důvod zadržení zbraní. V rámci telefonického rozhovoru mezi manželkou žalobce a samotným žalobcem došlo k předání komunikace veliteli akce, jemuž žalobce po jejím seznámení s předpokládanými prováděnými úkony sdělil jak umístění zbraní, tak klíčů k trezoru na zbraně. Žalobce pak souhlasil telefonicky se zadržením zbraní, střeliva a dokladů za přítomnosti manželky. Svoji neochotu dostavit se k zadržení zbraní, a tedy neochotu dostavit se osobně do bytu, odůvodnil tím, že s ohledem na společenské závazky (údajná plánovaná večeře s manželkou a přáteli na pražské Gröbovce) se vůbec neplánuje na adresu bytu X, dostavit.
15. Z taktických důvodů v případě zadržení zbraní, střeliva a dokladů v souladu s ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních bylo přistupováno k zadržení věci v místě bydliště a sídla advokátní kanceláře žalobce s ohledem na rizika spojená s možnou labilitou držitele, která by v případě telefonické nebo písemné žádosti o odevzdání zbraní, střeliva a dokladů mohla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vést ke zkratovému jednání a v krajním případě k sebepoškození držitele nebo ke způsobení fyzické újmy třetím osobám.

16. Zákroku se na straně Policie ČR zúčastnili tři policisté z odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV, a dále dva policisté Pohotovostní motorové jednotky (PMJ) Praha, kteří byli ustrojeni ve stejnokroji. Není tedy pravda, že by se zásahu účastnila zásahová jednotka. Po prvním kontaktu s manželkou žalobce, která požádala o možnost svěření dětí do péče hospodyně, aby nedošlo k jejich vystrašení zasahujícími policisty, bylo toto umožněno ještě před vlastním vstupem policistů do bytu.
17. V průběhu zásahu pak manželka žalobce projevila obavu, zda děti nebudou vystrašeny z její delší nepřítomnosti, tak na její žádost velitel akce souhlasil s tím, že děti budou přítomny v prostorách, kde docházelo k protokolování zadržených zbraní, střeliva a průkazů. Komunikace mezi dětmi a zasahujícími policisty se obešla bez zjevných známek stresu, děti se zajímaly o taktické vybavení příslušníků PMJ a následně si až do ukončení akce hrály.
18. Z vyjádření žalobce vyplývá, že celá akce trvala přibližně jednu hodinu. Jedná se o přiměřenou dobu s ohledem na nutné úkony, v rámci kterých je nutné mimo jiné do protokolu zkontrolovat, že jsou předávány všechny doklady, ověřit všechny součásti zbraní z pohledu souladu s evidencí CRZ, a spočítat a zaznamenat veškeré přebírané střelivo po jednotlivých druzích. Byl – li pak žalobce v práci a sídlem jeho advokátní kanceláře je adresa bytu, není zřejmé, z čeho měla Policie ČR dovodit, že se žalobce bude zdržovat jinde než v sídle své advokátní kanceláře. Je tedy zcela pochopitelné, že za tímto účelem na uvedenou adresu dorazila rovněž Policie ČR.
19. Po dobu, kdy byly v pracovně žalobce přebírány z trezoru zbraně, střelivo a doklady žalobce, byla manželka žalobce přítomna prováděným úkonům. Následné administrativní úkony (zpracování potvrzení, ověřování zbraní a dokladů, počítání střeliva atd.) byly prováděny mimo údajnou kancelář žalobce. V rámci zákroku byla manželka žalobce seznámena s účelem akce před vstupem do bytu. Současně je uveden zákonem stanovený důvod zadržení zbraní na Potvrzení o převzetí zbraně a střeliva pod č.j. KRPA-223889-2/ČJ-2024-0014IY a taktéž na Potvrzení o převzetí zbrojního průkazu a průkazu zbraní pod č.j. KRPA-223889-1/ČJ-2024-0014IY. S oběma uvedenými dokumenty byla manželka žalobce seznámena, což potvrdila vlastnoručním podpisem na každý z nich. Obě potvrzení byla vyhotovena na místě ve dvou stejnopisech, z nichž vždy jeden byl ponechán manželce žalobce.
20. Žalovaný dále uvedl, že preventivní opatření dle ustanovení § 56 odst. 3 písm. a) zákona o zbraních nevyžaduje explicitní důkaz, ale toliko podezření, které v daném případě bylo dáno zjištěnými skutečnostmi. Žalobce byl dne 15. 7. 2024 vyzván k podrobení se lékařské prohlídce podle ust. § 20a odst. 3 zákona o zbraních. Žalobce posudek o zdravotní způsobilosti vypracovaný na základě této výzvy dosud nepředložil. Občanský zaměstnanec Policie ČR, zpracovatel spisu, skutečně telefonicky kontaktoval manželku žalobce, aby zjistil ošetřujícího lékaře žalobce, o čemž je pořízen úřední záznam.
21. Ministerstvo vnitra rekapitulovalo ustanovení § 20, § 20a zákona o zbraních. Uvedl, že zejména z ustanovení § 20a odst. 3 zákona o zbraních vyplývají povinnosti pro držitele zbrojního průkazu, které žalobce evidentně nesplnil. Pokud tedy žalobce má za to, že je zdravotně způsobilý, v jeho vlastním zájmu bylo, rovněž pro účely výkonu jeho práv, kterážto měla být uvedeným zásahem omezena, aby si opatřil posudek o zdravotní způsobilosti ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení. Jeho tvrzení a předložení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

lékařského posudku v rámci preventivní lékařské prohlídky pro účely zaměstnavatele je v dané věci irelevantní, když se zjevně nejedná o posudek ve smyslu příslušného zákonného ustanovení zákona o zbraních (§ 20a odst. 3).

22. Žalobce v replice k vyjádření ministerstva vnitra setrval na důvodech žaloby. Uvedl, že důvodné podezření o změně zdravotního stavu není ničím prokazováno, žalovaný není schopen specifikovat, jakým zdravotním problémem měl žalobce trpět, důvodnost trestních oznámení nebyla prokázána.
23. Namítl, že žalovaný neprokazuje, jakým způsobem vyzval žalobce k odevzdání zbraně, aby teprve po odmítnutí vstoupil do obydlí žalobce. Je zcela nepravdivé vyjádření, že žalobce poskytl žalovanému ústní souhlas se vstupem do obydlí. Je zároveň zcela nepřípustné, že žalovaný o takto podstatné skutečnosti nezpracuje ani písemný záznam/protokol, který by takový souhlas prokazoval a aby tedy jednání žalobce bylo přezkoumatelné v této zásadní skutečnosti. Skutečnost je taková, že policie vnikla do bytu po otevření dveří manželkou žalobce, tuto obstoupila a vyzvala jí ke sdělení informace, kde se v bytě nacházejí zbraně. Udávaný trezor následně zajistila a nechala zavolat manželku žalobce žalobci, aby jim vydal klíč od trezoru. Žalobce toto manželce sdělil (kde se nacházejí klíče) a jasně jí řekl, že je třeba respektovat veškeré pokyny policie. Žádný souhlas s vydáním zbraní tedy žádán nebyl – policie se již nacházela v bytě, když proběhl telefonický kontakt prostřednictvím manželky s žalobcem a žalobce se pouze distančně podrobil výzvě policie vydat jim klíč od trezoru. Policie zbraně zabavila a na přítomnost žalobce v bytě vůbec nečekala.
24. Žalobce se vyjádřil k incidentu s bývalou tchýní, podle jeho názoru policie rovněž ignoruje incident s p. K., které bylo odloženo.
25. Žalobce odmítl, že by poskytl souhlas se vstupem policie do bytu – souhlasil pouze s vydáním zbraní za situace, kdy v bytě probíhal policejní zásah, včetně přítomnosti zásahové jednotky. Telefonát, o kterém žalobce hovoří, proběhl nikoli na chodbě před bytem, ale v kuchyni, kdy manželka hledala klíč od trezoru v kuchyňské lince a všude kolem ní se již nacházeli ozbrojení policisté, tj. o nějakém souhlasu žalobce se vstupem do bytu nelze vůbec hovořit. Žalobce uvedl, že policie vnikla do bytu, aniž by o tom sepsala průkazný záznam a neopatřila si k prohlídce advokátní kanceláře ani souhlas soudu ani přítomnost zástupce ČAK, natáčela malé děti žalobce bez souhlasu jejich rodičů (zcela v rozporu s GDPR – údajné hraní si dětí žalobce se zbraněmi policistů, kteří je přitom natáčeli kamerou) a natáčela veškeré předměty, které mohou mít význam pro obhajobu klientů žalobce, prohrabovala se v trezoru, kde jsou nejdůležitější spisy klientů žalobce a jejich nejcitlivější data.
26. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním o taktických důvodech, proč nebyl předem požádán o poskytnutí součinnosti k vydání zbraní. Poukázal na to, že postup je předepsán zákonem o zbraních a není zřejmé, proč tak policie nepostupovala.
27. Namítl také, že policie při vniku do bytu a advokátní kanceláře měla dodržet § 85b trestního řádu. Dále uvedl, že dle sdělení manželky policisté měli dlouhé palné zbraně, manželka i děti byly ve velkém stresu, vyloučil, že by se dcera zajímala o vybavení příslušníků PMJ.
28. Pokud jde o obstarání lékařské zprávy žalobce uvedl, že jeho praktický lékař mu však sdělil, že by mu příslušnou lékařskou zprávu vystavil, že jej však navštívila ozbrojená policie za přítomnosti pacientů v čekárně i ordinaci a bylo mu sděleno, že on nemůže lékařskou zprávu vystavit, že to musí udělat jiný lékař. Současně bylo žalobci jeho praktickým lékařem sděleno, že v žádance lékařské zprávy musí z pokynu policie uvést, že žalobce je důvodně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

podezřelý z několika fyzických napadení a nebezpečného vyhrožování a že policie o těchto útocích vede vyšetřování.

29. Ministerstvo vnitra jako původní žalovaný ve vyjádření k replice žalobce uvedl, že žalobce byl dne 15. 7. 2024 vyzván k podrobení se lékařské prohlídce, přičemž s výzvou byl seznámen rovněž ošetřující lékař žalobce. Ošetřující lékař žalobce má ordinaci v budově polikliniky Modřany, která se nachází hned vedle sídla Policie ČR, Oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, byla daná výzva tomuto lékaři doručena přímo příslušníky z tohoto útvaru. Ani jeden z nich nebyl ozbrojen a byli v civilním oděvu. Ošetřujícímu lékaři žalobce byla zmíněná výzva předána, přičemž žalovaný odmítá, že by byl lékař upozorněn na to, že nesmí požadovaný posudek vydat. Takové upozornění by bylo naprosto nesmyslné, neboť v souladu s právní úpravou je to právě tento lékař, který je oprávněn požadovaný posudek pro potřeby zbrojního průkazu žalobce vydat.
30. Žalobce po poučení soudem dle usnesení ze dne 3. 2. 2025, č. j. 10 A 84/2024 – 40, změnil žalovaného na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy. Doplnil, že žalovaný nijak neprokázal, že by u žalobce došlo k důvodnému podezření, že u držitele zbrojního průkazu došlo k takové změně zdravotního stavu, která může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob. Žalovaný má navíc k dispozici dostatek nástrojů dle zákona o zbraních, jakým způsobem řešit držení zbraní v případě situace, kdy je držitel zbrojního průkazu vinen nějakým přestupkem, což v tomto případě nebylo prokázáno.
31. Tvrzená podezření ze strany žalovaného, se ukázala jako zcela nedůvodná – s žalobcem není vedeno žádné trestní řízení v souvislosti s těmito podezřeními. V jednom případě tvrzeného podezření, kdy šlo o trestní oznámení p. A. K., je vedeno přestupkové řízení Městským úřadem pro Prahu 4, které sám přestupkový správní orgán označuje za doplnit o rozsáhlé dokazování – po půl roce přestupkového řízení mají proběhnout další výsledky mnoha svědků z iniciativy žalovaného. V druhém případě, kdy šlo o trestní oznámení p. E.B, nemá žalobce o tomto řízení žádné bližší informace s výjimkou toho, že věc je rovněž řešena jako přestupek na Městském úřadu v Českém Krumlově. Žalovaný je povinen pečlivě přezkoumávat charakter pomluv a podnětů vůči držiteli zbraně a bezpečně prokázat, že podezření vůči držiteli zbraní je skutečně důvodné, aby mohly být zbraně odebrány v souladu se zákonem. Toto žalovaný přes půl roku od provedení zásahu stále neprokázal, naopak žalobce dle svého názoru prokázal, že jakákoli obava z jeho zdravotního stavu není důvodná.
32. Pokud jde o nezákonnost postupu žalovaného ve vztahu k porušení zákonné ochrany sídla advokátní kanceláře žalobce, žalobce odkázal mj. na Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 306/214 ze dne 25. 6. 2015 podle kterého je chráněna vedle sídla advokáta zapsaného do seznamu advokátů i pobočka advokátní kanceláře, kancelář advokáta v sídle obchodní společnosti, již poskytuje právní služby, vozidlo advokáta nebo místa určená k archivaci či ukládání advokátních spisů.
33. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, jako žalovaný správní orgán se ve vyjádření k věci (a k dosavadním podáním žalobce) ztotožnil s předchozím postojem ministerstva vnitra a v podstatě jej zopakoval, neboť ministerstvo vnitra vycházelo ze stanoviska zasahujícího orgánu, jímž byl právě žalovaný. Setrval tedy na tom, že k zákroku policie došlo v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Policie seznala ze všech získaných podkladů, že zde na základě svodné události, informací ze systému o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dalších podezřeních na přečiny žalobce násilného charakteru existuje důvodné podezření, že u držitele zbrojního průkazu došlo k takové změně zdravotního stavu, která může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob.

34. V době realizace akce nebylo rozhodnuto o odložení podaného podnětu k prošetření podezření na přečin násilného charakteru ze strany žalobce, který nebyl jediný, a v souladu s ustálenou praxí se proto jednalo o dostatečný podklad pro existenci důvodné podezření, že u držitele zbrojního průkazu došlo k takové změně zdravotního stavu, která může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob.
35. Poukázal na to, že zadržení zbraně podle ustanovení § 56 zákona o zbraních je preventivním opatřením, které má předběžnou povahu, a v případě, že je osoba, jíž jsou z důvodu podezření změny zdravotního stavu zbraně zadrženy, v rámci mimořádné lékařské prohlídky posouzena jako zdravotně způsobilá ve smyslu vyhlášky č. 493/2002 Sb., o posuzování zdravotní způsobilosti k vydání nebo platnosti zbrojního průkazu a o obsahu lékárníčky první pomoci provozovatele střelnice, ve znění pozdějších předpisů, zadržené zbraně, střelivo a související doklady se této osobě podle ustanovení § 56 odst. 6 zákona o zbraních bezodkladně vracejí. Setrval rovněž na tom, že k zadržení věci a ke vstupu do obydlí došlo tedy na základě shora citovaného zákonného oprávnění. Zároveň k němu došlo na základě ústního souhlasu žalobce, který telefonicky zprostředkovala manželka žalobce. Ta umožnila dobrovolně přístup do bytu. Nedošlo tedy ke vniknutí policie do bytu. Žalovaný setrval rovněž na svém vylíčení a postoji o průběhu zákroku, složení zasahujícího týmu i na taktických důvodech, pro která přistoupila policie k zadržení zbraní v místě bydliště a advokátní kanceláře. I kdyby však souhlas nebyl dán, poukázal právě na to, že zasahující příslušníci Policie ČR by mohli provést vstup do obydlí podle ustanovení § 56 odst. 3 zákona o zbraních. Zdůraznil, že pro tento postup dle uvedeného zákonného ustanovení není vyžadován souhlas České advokátní komory ve smyslu ustanovení § 85b trestního řádu. Výše uvedené úkony nebyly realizovány v rámci trestního řízení.
36. Žalovaný rovněž setrval o tom, že se jednalo o přiměřený zákrok v nezbytně nutné době a se zohledněním podmínek v bytě. Při přebírání zbraní, střeliva a dokladů byla přítomna manželka. Sepis administrativních úkonů proběhl mimo kancelář žalobce. Manželka byla seznámena s účelem akce před vstupem do bytu, důvod k tomuto postupu je uveden i na Potvrzení o převzetí zbraně a střeliva pod č.j. KRPA-223889-2/ČJ-2024-0014IY a taktéž na Potvrzení o převzetí zbrojního průkazu a průkazu zbraní pod č.j. KRPA-223889-1/ČJ-2024-0014IY. Žalovaný zopakoval, že citované zákonné ustanovení nevyžaduje explicitní důkaz, ale toliko podezření, které v daném případě bylo dáno zjištěnými skutečnostmi. Uvedl, že žalobce byl dne 15. 7. 2024 vyzván k podrobení se lékařské prohlídce podle ust. § 20a odst. 3 zákona o zbraních. Žalobce posudek o zdravotní způsobilosti vypracovaný na základě této výzvy dosud nepředložil. Celá akce byla v souladu s právním řádem a interními předpisy Policie ČR zaznamenána na osobní kamery přítomných policistů. S ohledem na to, že žalobce neuplatnil žádné opravné prostředky ani stížnost na postup zasahujících policistů, a s ohledem na nekonfliktní průběh akce, došlo ke smazání záznamů z osobních kamer zasahujících policistů ve standardní lhůtě 30 dnů, a není proto možné doložit průběh akce pomocí tohoto záznamu.
37. Žalobce doplnil své vyjádření 14. 7. 2025. Uvedl, že žalovaný odůvodnil zásah v advokátní kanceláři žalobce incidentem s panem K. a dále incidentem s paní. B. Není tedy přípustné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dodatečně rozšiřovat důvody pro provedení zásahu v advokátní kanceláři žalobce, pokud tyto důvody považoval žalovaný ze relevantní, není zřejmé, proč nepřistoupil k zajištění zbraní žalobce na základě těchto důvodů (údajné incidenty žalobce v roce 2017). V dalším poukázal na jednotlivé incidenty s tím, že jsou nedůvodné, skončily ve fázi prověřování, či řízení o nich doposud ani neskončilo. Jde o důvody, které nijak neprokázaly nebezpečnost žalobce. Naopak vůči osobám pana K. a paní B. jsou vedeny úkony trestního či přestupkového řízení. Poukázal rovněž na to, že dle bodu 9 vyrozumění Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 ze dne 20.3.2025, sp. zn.: 1 ZN 188/2025 – 5 se šetří role velitele zásahu, zda spáchal trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele. Žalobce uvedl, že předložil dostatečné zprávy, které prokazují jeho vyhovující zdravotní stav, žalovaný přitom nejednal dle zákona, když jednal s praktickým lékařem žalobce.

III. Jednání

38. Jednání ve věci se konalo dne 15. 7. 2025.
39. Žalobce zdůraznil, že po roce se vstup policie do bytu ukázal jako zcela nedůvodný. Uvedl, že písemně uváděný důvod, který policie sdělila manželce žalobce, tj. že se žalobce měl dopustit trestného činu vůči panu K. a paní B., pominul tím, že nakonec přestupkové řízení ve věci pana K. bylo zastaveno Úřadem městské části Praha 4 s tím, že se žádný přestupek nestal. Ve věci paní B. stále probíhá přestupkové řízení, nebylo ukončeno. Naopak proti paní B. probíhají úkony trestního řízení ve věci podvodu, kde žalobce je poškozeným. Policie si nezjistila kontext trestních oznámení, že v rodině probíhá spor o děti, je tam řada nedoložených útoků ze strany exmanželky. Podle žalobce by policisté měli trestní oznámení analyzovat a nikoliv vtrhnout do bytu, který je jako obydlí nedotknutelné a to zvláště, je – li současně sídlem advokátní kanceláře. Žalobce znovu zdůraznil, že podle jeho názoru měla policie postupovat dle § 85b trestního řádu, což nesplnila. Incidenty, kterými argumentoval žalovaný a které jsou staré několik let, neobstojí. Postup byl odůvodněn jen dvěma aktuálními incidenty, staré incidenty z roku 2017 rovněž nebyly žádným trestným činem. Žalobce zdůraznil, že má čistý trestní i přestupkový rejstřík, je členem legionářské obce, funkcionářem svazu zápasu ČR, funguje s dětmi, s manželkou provozuje dětskou kavárnu. Stres způsobený manželce i dětem je dlouhodobý. Obecně nezpochybňuje rozumnost a nezbytnost zásahu proti nebezpečnému člověku jen na základě určitých indicií. Zákon o zbraních však v těchto případech nemá nadřazenou právní sílu nad trestním řádem a ochranou výkonu povolání advokáta. Podle žalobce je tedy potřeba chránit advokáta v těchto situacích, to např. rovněž tehdy, pokud by byla na advokáta - držitele zbraní - podána účelová trestní oznámení. Žalobce zdůraznil, že policie má primárně kontaktovat před zásahem držitele zbraní, k tomu tady nedošlo. Obava o změně zdravotního stavu je lichá, řádně vykonává advokacii, vychovává děti, tvrzená obvinění nebyla prokázána, bývalá manželka zneužívá právních nástrojů. Nebyl proveden žádný videozáznam a ani protokol o okolnostech telefonátu a vstupu. Ztotožnil se s manželkou, že pro mobilní telefon si musela od dveří odejít a policisté proto z taktických důvodů šli za ní, výslovný souhlas se vstupem podle něj neučinila, hovor se žalobcem proběhl za dveřmi bytu.
40. Žalovaný zdůraznil, že policie postupovala podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, nikoliv dle § 85b trestního řádu. Cíle těchto úprav jsou zcela odlišné. Poukázal na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 306/2015, podle něhož je cílem úpravy dle § 85b trestního řádu je poskytnout při prohlídce ochranu listinám, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta, to v této věci nebylo ani naplněno. Při postupu dle zákona o zbraních podle žalovaného není rozhodné, zda je prokázáno, zda se žalobce skutků

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dopustil. Uvedl, že pokud kterýkoliv policejní orgán zahájí úkony trestního řízení a zjistí, že je osoba držitelem zbraně a současně z indicií vyplývá, že by mohlo dojít k nějakému ohrožení ze strany držitele zbraně, informuje místně příslušný správní orgán. Ten pak pokračuje v dalším šetření, nepřísluší mu činit závěry o spáchání trestného činu. Tento správní orgán u žalobce zjistil další případy, a proto přistoupil k tomuto řešení podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Poukázal přitom na podmínky postupu při vydávání zbrojního průkazu, zejména na povinnost získat zdravotní posudek, který vystavuje lékař. Podle žalovaného pak získané informace odůvodnily obavy, že u žalobce mohlo dojít k nějaké poruše duševního stavu. Podle žalovaného policisté do bytu nevnikli, nebyl k tomu dán důvod, zbraně byly vydány dobrovolně na základě telefonátu. Poukázal na důvodovou zprávu k §§ 56 a 57 zákona o zbraních, podle něhož je účelem ochrana život a zdraví před neoprávněným použitím zbraně mj. osobami, u nichž je dán důvodný předpoklad, že by další nakládání se zbraní mohlo představovat takové ohrožení. Jedná se současně o ústavním pořádkem předpokládané omezení zasažení lidských práv. Zadržení zbraní je svým způsobem předběžné opatření, je třeba jednat rychle, není možné ani opatřovat stanovisko České advokátní komory. Žalobce měl možnost zbraně získat zpět předložením lékařského posudku, což doposud neučinil. Podle žalovaného policisté nevstoupili do bytu dříve, než jim byl vstup povolen na základě telefonického rozhovoru se žalobcem. Výzva k odevzdání zbraní může být učiněna poprvé i na místě samém, podle § 56 odst. 2 zákona o zbraních nemusí být učiněna předem telefonicky. Policisté se přitom domnívali, že žalobce je přítomen v bytě. Co se týče důvodného podezření, žalovaný je názoru, že to bylo prokázáno. V této souvislosti poukázal rovněž na povinnost policie k obezřetnosti a zasáhnout podle § 11 zákona o policii.

41. Soud na jednání provedl důkaz svědeckými výsledky zasahujících policistů odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV npor. Mgr. A. B., nprap. Bc. N. O. a nprap. O. M. a manželky žalobce K. K.
42. Soud dále na jednání provedl důkaz listinami: potvrzení o převzetí zbraně a střeliva ze dne 11. 7. 2024, č. j. KRPA-223889-2/ČJ-20224-0014IY, potvrzení o převzetí zbrojního průkazu a průkazu zbraní ze dne 11. 7. 2024, č. j. KRPA-223889-1/ČJ-2024-0014IY, výpisem ČAK o sídle advokátní kanceláře žalobce, kopie e-mailové zprávy „svodná událost“ ze dne 10. 7. 2024, výpisy z evidence trestního řízení: č.j. KRPA-233749/TČ-2017-001421, č.j. KRPA-269453/TČ-2018-001114, č.j. KRPA-77699/TČ-2024-001479, č.j. KRPA-215430/PŘ-2024-001417, oznámení o skutečnostech, že byl spáchán trestný čin učiněný u Okresního státního zastupitelství v Českém Krumlově ze dne 26. 6. 2024, záznam o zahájení úkonů trestního řízení - KŘP JčK, ÚO Český Krumlov ze dne 9. 7. 2024, vyjádření obvodního lékaře ze dne 6. 5. 2024 o výsledku preventivní prohlídky žalobce, vyrozumění policie ze dne 23. 5. 2025, č. j. KRPC-64327-9/TČ-2025-020271 o trestním oznámení v souvislosti převodem nemovitostí v k. ú. X, relevantními částmi (7 a 9) vyrozumění Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 ze dne 20.3.2025, č. j. 1 ZN 185/2025 – 5, 1 ZN 188/2025 – 5.
43. Soud neprovedl důkaz výzvou k podrobení se lékařské prohlídce ze dne 15. 7. 2024, sdělením žalobce ze dne 22. 7. 2024 ve věci výzvy k podrobení se lékařské prohlídce, oznámením policie obvodnímu lékaři ze dne 15. 7. 2024 o zaslání výzvy k podrobení se lékařské prohlídce pro nadbytečnost. Rovněž pro nadbytečnost neprovedl důkaz svědeckými výsledky MUDr. V. V., praktického lékaře žalobce a Bc. Ch. F., zaměstnance PČR.
44. Předmětem projednávané věci je otázka zákonnosti postupu policie při odebrání zbraní, střeliva a zbrojních průkazů dne 11. 7. 2024. To, zda se následně žalobce podrobil lékařskému

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vyšetření, aby mu odebrané zbraně, střelivo a doklady byly vráceny, není předmětem této věci.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

45. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) platí, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
46. Žalobce se domáhá deklarace nezákonnosti již ukončeného zásahu, nebylo tedy třeba, aby se ochrany nebo nápravy domáhal jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.). Soud při přezkoumání tvrzeného zásahu vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
47. Rozhodné skutečnosti o průběhu zásahu soud zjistil z výpovědí svědků – zasahujících policistů odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV npor. Mgr. A. B., nprap. Bc. N. O. a nprap. O. M. a manželky žalobce K. K., z potvrzení o převzetí zbraně a střeliva ze dne 11. 7. 2024, č. j. KRPA-223889-2/ČJ-20224-0014IY, z potvrzení o převzetí zbrojního průkazu a průkazu zbraní ze dne 11. 7. 2024, č. j. KRPA-223889-1/ČJ-2024-0014IY, z webu České advokátní komory.
48. Svědkyně K. K. (manželka žalobce) vypověděla, že v den zásahu někdo kolem čtvrté či páté odpoledne zazvonil na byt. Když otevřela, stálo tam pět nebo šest ozbrojených policistů. 3 byli se samopalem, 3 byli v civilu. Nevěděla, co se děje, bála se, myslela, že jde o některou z věcí, které se týkají vztahů žalobce s jeho bývalou manželkou. Policisté se zeptali, zda je žalobce doma a že jde o zbraně. Uvědomila si, že by potřebovala mluvit s manželem, zda se zbraněmi může zacházet a kde vlastně jsou. Šla do kuchyně pro mobil, policisté ji sami bez vyzvání jemně následovali, zřejmě protože ji nechťeli nechat bez dozoru, nešlo o násilný vstup. S manželkou šel jeden, ostatní zůstali v první chodbě. Svědkyně je dovnitř nepozvala a ani direktivně neřekla, že dovnitř nesmí. Zavolala manželovi, že je na místě policie, že chtějí zbraně, a že neví, co dělat. Manžela telefonicky předala velitelce zásahu. Nějak se domluvili, manžel jí dovolil, že může trezor otevřít, to manželka udělala. Poté policisté v klidu a opatrně prohledávali trezor, odebírali zbraně a munici, všechno přepočítali, trvalo to hodinu, hodinu a půl. Prohlíželi přitom dokumenty, formátu A4 i menší, svědkyně nevěděla, o jaké dokumenty šlo. Manželka u trezoru nebyla celou dobu. V době zásahu byla sama doma s dvouapůlletým a pětiletým dítětem, kromě ní tam byla paní na úklid. Dcera začala brečet, syn neplakal, ale byl zaskočený. Děti na prosbu manželky vzala paní na úklid do ložnice. Nakonec po domluvě s velitelkou zásahu děti přivedla, aby viděli, že policisté nejsou zlí. Mezitím se svědkyně s policisty bavila, na chodbě, v obývacím pokoji, v dětském pokoji. Dozvěděla se, že se prověřují ty incidenty, asi po hodině řekli, že před domem čekali asi hodinu a půl, dvě. Policisté nebyli agresivní, byli korektní. Primárně byli ve vstupní chodbě, poté v chodbě, kde je trezor, pak v dětském pokoji, v obývacím pokoji. Přímo v místnosti, kde žalobce vykonává advokacii, nebyli.
49. Svědkyně A. B. jako velitelka spolu s vedoucím rozhodovali o tom, že se zásah provede. Měli indicie o tom, že by zde mělo být nebezpečné vyhrožování, k tomu se dívají i do ETŘ, tam byly další náznaky o možném násilí v minulosti, po konzultaci s vedoucí odboru se proto rozhodli, že zbraně zadrží. Žalobce se předtím nepokusili kontaktovat z taktických důvodů, aby nedošlo ke zmaření účelu odebrání zbraně. Původně provedli šetření v místě trvalého

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

bydliště, kde žalobce nikdo neznal. Poté narazili na adresu X. Na místo dorazili jedním civilním a jedním policejním vozem ve spolupráci s kolegy z pohotovostní motorizované jednotky, kteří jsou vyzbrojeni a jsou schopni zakročit, měli černou uniformu, krátké a dlouhé zbraně. Takový je zaběhlý systém, v rizikovějších případech je doprovází zásahová jednotka. Tam byli hodinu a půl, čekali schovaní za rohem, zda žalobce přijde. Když nešel, zeptali se na recepci, zda je možný vchod jinudy, dozvěděli se, že přes garáže. I tak ještě chvíli čekali. A pokud žalobce stále nešel, zazvonili na byt. Poté, co manželka otevřela dveře, tito příslušníci PMJ se stáhli, byli na chodbě. Dále svědkyně komunikovala s manželkou. Dotázala se na přítomnost manžela, vysvětlila jí, proč tam jsou a co je potřeba. Manželka se spojila se žalobcem, svědkyně převzala telefon, aby vysvětlila žalobci, o co jde. Přitom byla částečně před bytem a částečně za prahem. Umožnila žalobci, aby se dostavil na místo, že na něj počkají. Manželka i žalobce policistům řekli, že mají domluvenou večeři v Gröbovce. Žalobce proto souhlasil, aby si zbraně odvezli a manželce řekl, kde najde klíče od trezoru. Manželka se dotázala, zda mohou počkat venku, že děti odvede do samostatného pokoje. A když byly děti v pokoji, tak manželka otevřela dveře, pozvala policisty dále a vešli do bytu. Do té doby komunikovali na chodbě. Manželka otevřela trezor, podle svědkyně byla celou dobu přítomná, vzaly se pouze 4 zbraně, střelivo, to se vyndalo na chodbu, počítaly se náboje. O dalším obsahu trezoru jí není nic známo, přímo u trezoru nebyla. Šlo o úzkou chodbu, kde byli ostatní kolegové. Velitelka mezi tím komunikovala s manželkou, dávala potvrzení a poučení pro žalobce. Když bylo vše spočítané, navrhla manželce, jestli nechce děti z pokoje vyvést, aby viděly, že se nic neděje. Holčička byla bojácnější, poté se rozkoukala, chlapec se policistů nebál.

50. Svědkyně N. O. vypověděla, že policisté byli před bytem žalobce ve složení hlídka PMJ a tři policisté z odboru zbraní. Zazvonili na byt, otevřela manželka žalobce. Na dotaz, zda je manžel doma, uvedla, že nikoliv. Vysvětlili jí důvod přítomnosti a proč potřebují přítomnost žalobce. Následně manželka volala žalobci, svědkyně si nevybavila, zda měla mobil u sebe, při hovoru stála v bytě u dveří, telefon převzala velitelka zásahu, žalobci vysvětlila situaci, byla mezi dveřmi ještě před vstupem do bytu. Podle svědkyně zde skončením rozhovoru vznikl souhlas se vstupem do bytu, manželka podle svědkyně uvedla, že tam má děti, jestli by mohli počkat, až je odvede do jiného pokoje. Poté vstoupili do bytu, manželka našla klíče od trezoru, ten byl otevřen. Spočítaly se zbraně, náboje, sepsal se protokol, který předali manželce jako přítomné osobě. Úkolem svědkyně bylo převzít zbraně a střelivo. Před vstupem byli PMJ a velitelka vepředu. Po vstupu se přesunuli k trezoru. Při otevření byla svědkyně přítomná, trezor prohledával kolega. Šlo o převzetí zbraní, nedocházelo k prohledávání trezoru. Vzaly se zbraně a střelivo, vyndaly se na chodbičku. O tom, že by v rukou drželi policisté jiné věci, si nic nevybavuje.
51. Svědek O. M. vypověděl, že jeho úlohou bylo především bezpečné převzetí a vybití zbraní na místě. Uvedl, že zazvonili na byt, otevřela manželka žalobce. Velitelka jí vysvětlila důvody přítomnosti, manželka telefonicky kontaktovala žalobce, důvody přítomnosti zopakovala velitelka i žalobci. Ten po telefonu vydal souhlas s vydáním zbraní, uvedl, kde jsou klíče. Do bytu vstoupili se souhlasem manželky žalobce a poté, co telefonicky souhlasil žalobce s tím, že zbraně předá manželka. Svědek si nebyl jistý, zda se manželka pro telefon vzdálila do bytu, neboť před ním byli další kolegové, ani to, zda předtím někdo vstoupil do bytu. Trezor otevřela manželka, celou dobu byla přítomná. Byly vyndány zbraně (v pouzdrech), střelivo (jsou to krabičky) a zřejmě i doklady, pokud byly v trezoru, mohly však být i jinde v bytě. Věci se vyskládaly před trezor, trezor se zavřel, byl otevřen tak 10-15 minut. Byl sepsán protokol, který obdržela manželka. Ta se domluvila s velitelkou zásahu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

že by bylo lepší přivést děti do obývacího pokoje. Aby viděli, že se nic neděje. Mezi tím si s kolegyní kontrolovali zbraně na chodbě.

52. Žalovaný poté převzal od manželky žalobce K. K. zbrojní průkaz č. X pro skupinu oprávnění CE s dobou platnosti do 7. 11. 2026 a průkazů zbraní XA, XB, XC, XD. Rovněž převzal zbraně: brokovnice dvojka, výrobce Zbrojovka Brno, výrobní číslo hlavně X, opakovací kulovnice výrobce ČZ Uherský Brod výrobní číslo rámu: X, samonabíjecí pistole výrobní číslo rámu X, výrobce ČZ Uherský Brod a samonabíjecí pistole výrobní číslo rámu X, výrobce GLOCK, 6 druhů střeliva. Jak z potvrzení o převzetí zbraně a střeliva, tak i z potvrzení o převzetí zbrojního průkazu a průkazu zbraní vyplývá, důvodem k tomuto postupu byla podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních existence důvodného podezření, že u držitele zbrojního průkazu došlo k takové změně zdravotního stavu, která může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob. O tom, že k převzetí (a odebrání) zbraní, střeliva a průkazů, došlo na adrese bydliště žalobce a jeho manželky X, není mezi stranami sporu. Z výpisu z webu České advokátní komory poté vyplývá, že na této adrese sídlí rovněž advokátní kancelář žalobce.
53. Skutečnosti o důvodech podezření policie pak soud zjistil z listinných důkazů – z kopie e-mailové zprávy „svodná událost“ ze dne 10. 7. 2024, z výpisů z evidence trestního řízení: č.j. KRPA-233749/TČ-2017-001421, č.j. KRPA-269453/TČ-2018-001114, č.j. KRPA-77699/TČ-2024-001479, č.j. KRPA-215430/PŘ-2024-001417, z oznámení o skutečnostech, že byl spáchán trestný čin učiněného u Okresního státního zastupitelství v Českém Krumlově ze dne 26. 6. 2024, ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení - KŘP JČK, ÚO Český Krumlov ze dne 9. 7. 2024, z vyjádření obvodního lékaře ze dne 6. 5. 2024 o výsledku preventivní prohlídky žalobce.
54. Policie těmito podklady prokázala, že v době zásahu disponovala poznatky z přijatých oznámeních o jednání žalobce – že v období od r. 2023 do 4. 3. 2024 měl fyzicky trestat své syny A. K. a J. K., věc u policie skončila podle ustanovení § 159 odst. 1 trestního řádu s tím, že skutek se nestal. Dále disponovala poznatkem o tom, že ve dnech 15. 6. a 20. 6. 2024 měl žalobce slovně a fyzicky napadnout osoby E. B. a A. K. Věc napadení A. K. byla ze strany policie dne 9. 7. 2024 oznámena podle § 74 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky správnímu orgánu. Ve věci oznámení o fyzickém napadení E. B. policie zahájila úkony trestního řízení dne 9. 7. 2024, pod č. j. KRPC-88277-2/TČ-2024-020217. K tomu policie disponovala procesně vyřešenými poznatky o dřívějších jednáních žalobce. Tj. konkrétně, že žalobce dne 23. 6. 2017 měl fyzicky napadnout E. K. ve společném bytě – věc skončila odložením podle § 159a odst. 2 trestního řádu z důvodu nepřipustnosti podle § 11 odst. 1 písm. l) trestního řádu (tj. je-li trestní stíhání podmíněno souhlasem poškozeného a souhlas nebyl dán nebo byl vzat zpět), a že dne 18. 7. 2018 měl žalobce kopat do dřevěného vybavení prodejny (bez poškození zboží) a že současně z prodejny poté odnesl počítač a EET pokladnu - věc skončila postoupením věci příslušnému orgánu k projednání přestupku dle § 159 odst. 1 trestního řádu, věc pak byla vyřešena v příkazním řízení před správním orgánem.
55. Z vyrozumění policie ze dne 23. 5. 2025, č. j. KRPC-64327-9/TČ-2025-020271 o trestním oznámení v souvislosti převodem nemovitostí v k. ú. Frymburk, městský soud zjistil, že žalobce učinil trestní oznámení na bývalou manželku E. T. v souvislosti s neprovedením zápisu vypořádání SJM u nemovitosti – chaty, k. ú. Frymburk. V řízení bylo žalobci přiznáno postavení poškozeného. Z vyrozumění Obvodního státního zastupitelství pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Prahu 10 ze dne 20.3.2025, č. j. 1 ZN 185/2025 – 5, 1 ZN 188/2025 – 5, zejména z relevantních částí 7 a 9 vyplývá, že žalobce učinil několik oznámení ve věci možného spáchání trestných činů bývalou manželkou, dětskou psycholožkou, mj. pana A. K. a E. B. a velitelem zásahu při odebrání zbraní, přičemž některá oznámení byla bez dalšího založena (části 4-6), jiná byla postoupena k dalšímu šetření (části 3, 7-9).

56. Z vyjádření obvodního lékaře MUDr. V. V. ze dne 6. 5. 2024 vyplývá, že výsledky diagnostiky krve žalobce v rámci preventivní prohlídky byly v normě.
57. O věci samé městský soud uvažil takto.
58. Žalobce se domáhá ochrany proti zásahům žalovaného, které spočívaly ve a) vstupu policistů do bytu a advokátní kanceláře žalobce b) v zadržení zbraní.
59. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
60. Podle § 56 odst. 2) písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních příslušník policie je oprávněn zadržet zbraň kategorie A, A-I, B, C nebo C-I, střelivo do této zbraně, zbrojní průkaz, zbrojní licenci, průkaz zbraně nebo zbrojní průvodní list pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, A-I, B, C nebo C-I, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, pokud existuje důvodné podezření, že u držitele zbrojního průkazu došlo k takové změně zdravotního stavu, která může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob.
61. Citované ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních stanoví, že policista je oprávněn zbraň (o jejich povaze a kategorizaci v projednávané věci mezi stranami není sporu) a zbrojní průkaz zadržet za splnění těchto podmínek:
 - 1) existuje důvodné podezření, že u držitele zbrojního průkazu došlo k takové změně zdravotního stavu,
 - 2) která může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob.
62. O splnění 1., 2., 4 a 5. podmínky testu nezákonnosti zásahu není mezi stranami sporu. Stěžejní jednání žalovaného spočívalo ve faktickém úkonu zadržení zbraní, střeliva a průkazů, o kterém nevydává žádné formalizované rozhodnutí. Zásah pak byl nepochybně zaměřen přímo proti žalobci, neboť právě jemu policie v bytě a advokátní kanceláři zadržela uvedené věci. Žalobce byl jednáním žalovaného zkrácen přímo na svých ústavních právech bránit život svůj či jiného „i se zbraní“ dle článku 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, na ochraně svého soukromí a nedotknutelnosti obydlí (čl. 7 a čl. 12 Listiny základních práv a svobod).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

63. Sporná je tedy otázka zákonnosti zásahu žalovaného.
64. V rovině ústavního práva dle článku 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod obecně platí, že meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem. Speciálně pro právo na ochranu soukromí a nedotknutelnosti obydlí jsou tyto meze vymezeny v článku 7 odst. 1 (cit: „omezena může být jen v případech stanovených zákonem“) a článku 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (cit: „jiné zásahy do nedotknutelnosti obydlí mohou být zákonem dovoleny, jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Pokud je obydlí užíváno také pro podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti, mohou být takové zásahy zákonem dovoleny, též je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy“).
65. Co se týče podmínek pro užívání zbraní, ustanovení § 1 odst. 1 zákona o zbraních vymezuje, že „právo nabývat, držet a nosit zbraň je zaručeno za podmínek stanovených tímto zákonem.“ V návaznosti na to, pak zadržení zbraně a průkazů dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních nepochybně představuje zákonné omezení zmíněných ústavních práv občana. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 229/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, č. 229/2016 Dz je účelem „navrhovaného ustanovení ochrana života a zdraví občanů před neoprávněným použitím střelných zbraní a dalších uvedených věcí osobami, které k tomu nejsou oprávněné, nebo u nichž je dáno důvodné podezření, že další nakládání s těmito věcmi může představovat ohrožení života nebo zdraví této nebo dalších osob, ať už z důvodu změny zdravotního stavu (psychického nebo somatického), nebo z důvodu zahájení trestního stíhání pro trestné činy uvedené v ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních, nebo z důvodu zahájení správního řízení pro vybrané přestupky dle tohoto zákona.“
66. Toto opatření je tedy odůvodněno potřebou ochrany života a zdraví osob v návaznosti na podezření na změnu zdravotního stavu držitele zbraně. A za tím účelem je tedy policie, za předpokladu, že není dán souhlas se vstupem do obydlí od toho, kdo v něm bydlí (čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a držitel zbrojního průkazu či licence nesplní svou povinnost součinnosti a požadované věci sám k výzvě neodevzdá, oprávněna i vstoupit do obydlí, jiných prostor nebo na pozemek, lze-li důvodně předpokládat, že se zde tyto věci nalézají, a zadržet je (srov. § 56 odst. 3 zákona o zbraních).
67. Podle názoru soudu je zadržení zbraně podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních vhodným, potřebným a přiměřeným nástrojem omezení dotčených lidských práv a svobod za účelem ochrany veřejného zájmu. Stežní lze totiž sledovaného účelu dosáhnout jinak či mírnějším způsobem, než faktickým odebráním zbraní, střeliva a dokladů, to případně podle § 56 odst. 3 zákona o zbraních i bez souhlasu se vstupem do obydlí, jiných prostor nebo na pozemek. V tom se tedy městský soud bezvýhradně ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Brně, který v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 29 A 79/2018-315 vyložil, že tento institut, podobně jako další podobné instituty dle § 56 a 57 zákona o zbraních, je způsobilý přispět k ochraně veřejného zájmu na tom, aby osoba, u níž je podezření na změnu zdravotní způsobilosti, po nějakou dobu nedisponovala zbraní, střelivem nebo příslušným dokladem. Toto preventivní opatření pak trvá do doby, než podle § 20a odst. 3 zákona o zbraních, držitel absolvuje lékařskou prohlídku a předloží policii nový posudek o zdravotní způsobilosti.

68. První podmínkou pro zadržení věci podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních je tedy existence důvodného podezření o změně zdravotního stavu držitele zbrojního průkazu.
69. Z dokazování vyplynulo, že žalovaný rozhodné skutečnosti zjistil z aktuálního oznámení incidentu (z několika zdrojů) ze dne 15. 6. 2024 mezi žalobcem a jeho tchýní, a k tomu vycházel i z výpisu evidence trestního řízení o dalších oznámených incidentech již od roku 2017.
70. Obecně platí, že pouhé oznámení o přestupku a úřední záznam vyhotovený policisty jsou sice důkazy přípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010 - 73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), nicméně pro potřeby správního trestání nemohou takové důkazy postačovat. Obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení o přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS; ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, bod 11; ze dne 24. července 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25, bod 11; ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, bod 30). Dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106, publikované na www.nssoud.cz).
71. Z uvedeného vyplývá, že byť oznámení o incidentech, kterých se měl účastnit žalobce, v žádném případě nepostačí k uznání jeho viny za tyto skutky, jejich obsah však určitou vypovídající hodnotu může mít pro další postup správního orgánu. Pouze u jednoho oznámeného skutku bylo přitom v danou chvíli zcela zřejmé, že se nestal (fyzické trestání dětí žalobce). Ve všech ostatních případech skutky byly po oznámení předmětem dalšího řízení, popř. nebyly dány procesní podmínky pro jeho projednání (věc napadení bývalé manželky žalobce). Je tedy sice pravdou, že (až na výjimku skutku z roku 2018) žalobce za uvedená jednání meritorně odsouzen nebyl, nicméně apoň tolik stačilo z uvedených podkladů ke zjištění policie o tom, že se žalobce reálně mohl účastnit konfliktních situací s jinými osobami.
72. V tomto smyslu mají podle názoru soudu určitou vypovídající schopnost i oznámení o aktuálních, ještě v danou dobu nijak nevyřešených, incidentech s A. K. a E. B. Učinily je odlišné osoby, týkají se jiných jednání v jiných souvislostech a za jiných okolností a měly se stát v odlišných místech České republiky. Z ničeho tak *a priori* nelze dovozovat jejich vzájemnou souvislost či záměrnou snahu oznamovatelů poškodit žalobce. Soud poukazuje na to, že pokud tyto osoby možné incidenty oznámily, musely si být vědomy i následků takového oznámení – tj. hrozby křivého obvinění podle § 345 trestního zákoníku. I tato skutečnost dodává oznámení určitou váhu a nelze je proto bez dalšího pomíjet, byť vina žalobce za tyto skutky nebyla v danou chvíli spolehlivě zjištěna.
73. Takže i když soud přisvědčuje žalobci, že v žádném případě není prokázáno, že se tyto události skutečně staly tak, jak je oznamovatelé vyličili, či jak jsou zapsány v evidenci trestního řízení, natož, že by byla vyslovena vina žalobce za tato jednání, ve svém souhrnu přesto nepochybně vypovídají alespoň o tom, že jak dříve, tak i v posledním období mohl

žalobce jednat v konfliktu, a to za okolností, v nichž buďto vyhrožoval různým osobám fyzickým násilím nebo se tak dokonce i mohlo stát. Právě proto na osobu žalobce, který je současně držitelem zbrojního průkazu a zbraní, policie podle názoru soudu důvodně zaměřila svou pozornost. Kumulace aktuálního a dřívějších oznámení poté zvyšuje naléhavost postupu k řešení takové situace.

74. Co se týče zjištění možné změny zdravotního stavu, soud vychází z toho, že posudek o zdravotní způsobilosti je náležitostí žádosti o vydání zbrojního průkazu (srov. § 17 odst. 2 zákona o zbraních) a vydává jej registrující poskytovatel zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství podle § 20 odst. 1 a násl. zákona o zbraních. Prováděcí předpis přitom dále stanovuje podle § 20 odst. 5 písm. b) zákona o zbraních nemoci, vady a stavy, kdy nelze vydat kladný posudek nebo kdy jej lze vydat pouze za předpokladu provedení odborného vyšetření.
75. Podle § 5 vyhlášky č. 493/2002 Sb. za zdravotně způsobilého nelze uznat a kladný posudek nelze vydat, pokud žadatel a) trpí nemocemi, které zdravotní způsobilost vylučují; nemoci, které zdravotní způsobilost vylučují, jsou uvedeny v příloze č. 1 částech I a II oddílech 1 této vyhlášky, nebo b) není zdravotně způsobilý podle závěrů doporučení z odborných vyšetření [§ 2 odst. 2 písm. c) a d)]. Příloha 1 části II. vyhlášky č. 493/2002 Sb. stanovuje v oddíle 1 ke zbraním typu C, D, E a F ty nemoci, které zcela vylučují zdravotní způsobilost, v oddíle 2 pak ty, které omezují zdravotní způsobilost. Nejde jen o onemocnění fyzické, náleží k nim i duševní poruchy či poruchy chování, odlišují se pak v závažnosti těchto obtíží (srov. zejména body 1 a 2 uvedených oddílů).
76. Žalobce byl před vydáním zbrojního průkazu uznán zdravotně způsobilým, nebylo tedy tehdy u něj shledáno žádné onemocnění, které by bránilo tomu, aby byl držitelem zbrojního průkazu. Podklady z evidence trestních řízení nicméně vypovídají o možných násilných projevech chování žalobce vůči jiným fyzickým osobám, popř. majetku, a to i z posledního období před zásahem (15. a 20. červen 2024). To samo o sobě, jak již soud výše uvedl, nepochybně oprávněně vzbuzuje pozornost na chování žalobce v konfliktních situacích. A pakliže dle Přílohy 1 vyhlášky č. 493/2002 Sb., jsou mezi onemocněními, které vylučují nebo omezují zdravotní způsobilost, zařazeny i duševní poruchy nebo poruchy chování, je tak odůvodněné podezření na možnou aktuální změnu zdravotního (duševního) stavu žalobce oproti době, kdy byl žalobce uznán zdravotně způsobilým.
77. Žalobce je držitelem zbrojního průkazu, je oprávněn držet a nakládat se zbraněmi, současně se opakovaně vyskytl ve zmíněných konfliktních situacích a to i v posledním období před zásahem. Podle názoru soudu je tedy nepochybné, že případná změna duševního stavu či poruch chování žalobce může v souvislosti s nakládáním se zbraní představovat ohrožení jeho života nebo zdraví anebo života nebo zdraví jiných osob. Je tedy splněna i tato část podmínky pro zadržení zbraní a průkazů podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních.
78. Ve věci přitom vyvstalo podezření, zda u žalobce došlo ke změně zdravotního stavu – ve smyslu duševní poruchy nebo poruchy chování ve vybraných konfliktních situacích. Na věci proto nic nemění a je zcela nerozhodné to, že žalobcův praktický lékař v rámci preventivní prohlídky, která však, vycházejí z provedeního dokazování, zjevně nebyla zaměřena na vyšetření žalobcova duševního zdravotního stavu, nezjistil žádnou zdravotní obtíž žalobce.

79. Celkově tedy podle názoru městského soudu tedy policie disponovala dostatečně přesvědčivými podklady k tomu, že u žalobce jsou dány podmínky k preventivnímu opatření pro zadržení zbraně podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních.
80. Strany jsou v otázce posouzení zákonnosti „hlavního“ zásahu – zadržení zbraní, střeliva a průkazů - dále ve sporu o dalších souvisejících otázkách, konkrétně o tom, zda policie vstoupila do bytu a advokátní kanceláře žalobce s jeho souhlasem, zda vůbec a k čemu byl souhlas žalobce udělen, zda byl takový souhlas vůbec potřebný, a zda při zásahu měl být přítomný zástupce České advokátní komory.
81. Podle § 56 odst. 3 zákona o zbraních, pokud držitel zbrojního průkazu nebo držitel zbrojní licence na výzvu příslušníka policie neprodleně neodevzdá věci, které mají být zadrženy podle odstavce 2, nebo nesdělí místo jejich uložení a neumožní jejich převzetí policií, je příslušník policie oprávněn vstoupit do obydlí, jiných prostor nebo na pozemek, lze-li důvodně předpokládat, že se zde tyto věci nalézají, a zadržet je.
82. Z ustanovení § 56 odst. 3 zákona o zbraních vyplývá, že příslušník policie je oprávněn vstoupit do obydlí a zbraně zadržet:
- a) pokud držitel zbrojního průkazu nebo držitel zbrojní licence na výzvu příslušníka policie neprodleně neodevzdá věci nebo
 - b) nesdělí místo jejich uložení a neumožní jejich převzetí policií.
83. Z uvedeného vyplývá, že v první řadě příslušník policie musí vůči držiteli zbrojního průkazu učinit výzvu, aby ji ten dobrovolně splnil a sám aktivně věci, které mají být zadrženy, odevzdal policii. Příпустné splnění výzvy je rovněž to, aby držitel alespoň sdělil místo jejich uložení a umožnil jejich převzetí. Tj. svou povinnost odevzdat zbraň splní držitel i tehdy poskytne-li pouze informace o místě, kde se zbraň nachází a současně nebude-li bránit tomu, aby tam policie zbraň našla a převzala.
84. Teprve poté, kdy tuto výzvu držitel zbrojního průkazu sám dobrovolně nesplní ani jedním z uvedených způsobů, má policie právo vstupu do obydlí, jiných prostor nebo na pozemek, kde lze-li důvodně předpokládat, že se zde tyto věci nalézají i bez souhlasu držitele, a zadržet věci. Jedná se přitom o zákonné omezení zejména ústavního práva na nedotknutelnost obydlí, které je odůvodněno potřebou zajistit odebrání zbraně, aby tak byl splněn základní účel tohoto opatření, tj. veřejný zájem na ochraně zdraví, života držitele či jiných osob. Proto jde o zcela specifické oprávnění policie vstoupit do obydlí, jiného prostoru nebo pozemek; to vedle obecných oprávnění ke vstupu policie podle § 40 zákona o policii, nebo podle § 83c trestního řádu. Z dokazování (zejména z potvrzení o převzetí věcí) vyplývá, že policie v projednávané věci za účelem odebrání věcí postupovala právě podle zákona o zbraních, nikoliv v režimu, kdy by prováděla úkony trestního řízení či postupovala podle § 40 zákona o policii.
85. Zásah se uskutečnil dne 11. 7. 2024. Z dokazování vyplynulo, že složení hlídky v zásadě odpovídalo běžnému postupu pro tyto situace. Příslušníci PMJ, kteří byli vybaveni zbraněmi, byli po dobu zásahu spíše v pozadí celé situace. Policie byla nějakou dobu před domem, zazvonila, vyčkala na otevření dveří. Poté, co dveře otevřela manželka žalobce, policie jí vysvětlila důvod své přítomnosti, zeptala se, jestli je žalobce doma. Vyčkala na uskutečnění telefonického rozhovoru se žalobcem a k odebrání věcí přistoupila až poté, co žalobce uvedl, že nepřijde předat zbraně a po telefonu souhlasil s předáním věcí policii.

86. Dále je nesporné je to, že policisté vstup do bytu nijak nevynucovali. Jednotně přitom vypověděli, že rozhovor mezi velitelkou zásahu a žalobcem se uskutečnil mezi vstupními dveřmi, a že dovnitř do bytu vstoupili až po telefonním hovoru, jímž žalobce učinil souhlas s vydáním zbraní. Z výpovědi manželky a z toho vycházejících tvrzení žalobce naopak vyplývá, že velitelka zásahu manželku následovala dovnitř bytu už ve chvíli, kdy manželka šla pro mobil, aby mohla kontaktovat žalobce. V této části si tedy provedené svědecké výslechy manželky a policistů navzájem odporují. Sami policisté pak nejen, že netvrdí, že by jim žalobce či jeho manželka udělili souhlas se vstupem do bytu už v této fázi, ale především tvrdí, že v tuto chvíli do bytu ještě ani nevystoupili. Dokazování tedy jednoznačně neobjasnilo, zda policisté případně vstoupili do bytu v okamžiku telefonního hovoru žalobkyně, žalobce a velitelky zásahu tj. již před předáním zbraní, jak tvrdí žalobce, nebo až později za účelem odebrání zbraní, k čemuž již měli souhlas od žalobce.
87. Z dokazování sice nevyplynulo, že by již ve fázi před odebráním zbraní udělila manželka žalobce či žalobce souhlas ke vstupu policistů, např. výslovným pokynem, pozváním atp. Podstatné (a to je nesporné) je však to, že v této části zásahu se toliko uskutečnil telefonický hovor za účelem zprostředkování výzvy žalobci k předání zbraní. Toho se dle výpovědi manželky účastnila jen velitelka zásahu, hovor se se vzájemným souhlasem všech tří osob uskutečnil, žádné jiné úkony policie v danou chvíli nečinila. Policisté v této části zásahu, tj. před a v době telefonátu by tedy nijak svým jednáním ani nemohli zkrátit žalobce a jeho rodinu na jejich právech (srov. podmínka 2 algoritmu nezákonnosti zásahu), nemohlo by tedy podle názoru soudu jít o nezákonný zásah. Naopak tímto jednáním policie bylo umožněno to, aby žalobce dobrovolně splnil svou povinnost odevzdat zbraně dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Okolnosti případného vstupu do bytu před udělením souhlasu se zadržením zbraní od žalobce, tedy podle názoru soudu nemají žádný vliv na zákonnost postupu policie.
88. Z dokazování poté jednoznačně vyplynulo, že manželka telefonovala se žalobcem, tím zprostředkovala výzvu policie k odevzdání zbraní. Policie tedy vyzvala žalobce k odevzdání věcí telefonicky, který tím, že uvedl, kde se nachází zbraně a další související věci včetně klíčů od trezoru, nepochybně dobrovolně umožnil převzetí zbraní a zbrojních průkazů. Žalobce tedy splnil svou povinnost součinnosti dle § 56 odst. 3 věty první zákona o zbraních. A jestliže žalobce telefonicky učinil souhlas s vydáním věcí policii, věděl, že policie už je na místě, že jejím záměrem je odebrat zbraně a současně věděl, že trezor, v němž jsou věci umístěny, se nachází v bytě. Pakliže tedy učinil souhlas s tím, aby zbraně byly vydány policii, musel být srozuměn i s tím, že ke splnění tohoto úkolu je nezbytné, aby policie vstoupila do bytu a zbraně převzala. Jaký jiný smysl by ostatně mělo, pokud by souhlasil s předáním zbraní, kdyby současně nebyl srozuměn s tím, že policie do bytu vstoupí, aby si z trezoru převzala zbraně a střelivo? Vstup do bytu, na jehož základě věci převzala, policie tedy uskutečnila s implicitním souhlasem žalobce.
89. Od okamžiku udělení souhlasu žalobce s předáním věcí policii navíc manželka jednala dále ve shodě s tímto uděleným souhlasem. Z dokazování vyplynulo, že manželka žalobce minimálně poté, co zajistila odvedení dětí do jiné části bytu, vědomě souhlasila se vstupem policie do bytu, aby tak byl splněn účel opatření, tj. odebrání zbraní, střeliva a průkazů. Pakliže manželka žalobce, jakožto oprávněný obyvatel, umožnila policii vstup do bytu, nedošlo tím k porušení nedotknutelnosti obydlí. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 10. 1996, sp. zn. 2 Tzn 179/96 vyložil, že „*nedotknutelnost obydlí je zakotvena v čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto článku není do obydlí dovoleno vstoupit bez*

souhlasu toho, kdo v něm bydlí. Z toho a contrario vyplývá, že pokud osoba vstoupí do obydlí se souhlasem toho, kdo v něm bydlí, neporušuje nedotknutelnost obydlí..... Kritériem nedotknutelnosti obydlí tedy není souhlas či nesouhlas osoby, která je vlastníkem objektu, nýbrž souhlas či nesouhlas osoby, která v objektu oprávněně bydlí.“

90. Podle názoru soudu tedy nešlo o nucený vstup policie dle § 56 odst. 3 zákona o zbraních, ale o vstup na základě souhlasu osob, které v bytě oprávněně bydlí v souladu s článkem 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – tj. žalobce a jeho manželky.
91. Podle § 56 odst. 5 zákona o zbraních poté platí, že příslušník policie, který zadržel věc uvedenou v odstavcích 1 a 2, vydá jejímu držiteli na místě potvrzení o převzetí zadržené věci a neprodleně ji odevzdá s uvedením důvodu zadržení příslušnému útvaru policie. Policie potvrzení o převzetí zbraně, střeliva, zbrojního průkazu a průkazu zbraní na místě vydala. Jelikož žalobce na místě nebyl přítomen osobně, vydala policie tato potvrzení přítomné manželce. Byť toto potvrzení policie předala právě manželce, nemá to za následek nezákonnost postupu policie. Podstatné je totiž to, že žalobce jako držitel takto získal potvrzení o tom, jaké věci policie zadržela a o tom mezi stranami sporu není. Jelikož podle § 56 odst. 5 zákona o zbraních rovněž platí, že policie je povinna tato potvrzení vydat na místě, nebyla tedy povinna zasílat tato potvrzení žalobci do jeho datové schránky. Namítl-li žalobce, že nemá jistotu, zda a jaké další věci policie z bytu rovněž odnesla, soud poukazuje na to, že účelem zásahu bylo zadržet věci postupem podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Nelze se tedy bez dalšího domnívat, že by zájmem policie mělo být získat do svého držení i další věci z bytu. Žalobce pak současně nepředkládá žádné věrohodné tvrzení ani o tom, co konkrétního by policie skutečně mohla takto z bytu odnést. K námitce, že policie žalobci neposkytla protokol o průběhu zásahu, soud poukazuje na to, že žádný protokol či záznam policie o průběhu zákroku není součástí spisového materiálu a rovněž sama policie uvádí, že obrazový záznam pořízený dle § 62 odst. 1 zákona o policii byl po uplynutí 30 dnů zničen. Podstatné skutečnosti o předmětu a účelu zásahu nicméně vyplývají především z potvrzení o převzetí zbraní, střeliva a průkazů z 11. 7. 2024, kterými žalobce disponuje a ze svědeckých výpovědí, které přesvědčivě vystihují podstatné okolnosti o průběhu zásahu. Absence záznamu o průběhu zásahu samotného tak nemá podle názoru soudu žádný zásadní vliv na zákonnost zásahu.
92. Z ustanovení § 56 odst. 3 zákona o zbraních dále vyplývá, že aby mohl být efektivně zajištěn účel zadržení zbraní, tj. prevence před nebezpečným nakládáním držitele se zbraní, je nezbytné, aby policie učinila výzvu vůči osobě především v tom místě, kde lze předpokládat, že se tyto zbraně nalézají. To protože pokud by držitel na tuto výzvu dobrovolně neposkytl součinnost, může policie již bez dalšího neprodleně zadržet zbraně na takovém místě sama. Pakliže tedy policie telefonicky vyzvala žalobce k odevzdání zbraní, střeliva a průkazů přímo bez předchozí výzvy až na místě samém, tj. v bytě, soud neshledal takový postup za rozporný s § 56 odst. 3 zákona o zbraních, ale naopak za naprosto souladný se smyslem a účelem tohoto ustanovení.
93. Současně z citovaného ustanovení vyplývá, že policie je oprávněna vstoupit nejen do obydlí, ale též i do jiných prostor, jako je sídlo advokátní kanceláře. I když je byt žalobce současně sídlem advokátní kanceláře, nijak to samo o sobě nevylučuje oprávnění policie do něj vstoupit za účelem zadržení zbraně a dalších věcí podle zákona o zbraních.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

94. Žalobce v této souvislosti namítl, že při zadržení zbraní v bytě, jenž je sídlo jeho advokátní kanceláře, nebyl přítomen zástupce České advokátní komory, poukazuje přitom na postup podle ustanovení § 85b trestního řádu.
95. Podle § 85b odst. 1 trestního řádu při provádění domovní prohlídky nebo prohlídky jiných prostor, v nichž advokát vykonává advokacii, pokud se zde mohou nacházet listiny, které obsahují skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta, je orgán provádějící úkon povinen vyžádat si součinnost České advokátní komory (dále jen "Komora"); orgán provádějící úkon je oprávněn seznámit se s obsahem těchto listin pouze za přítomnosti a se souhlasem zástupce Komory, kterého ustanoví předseda Komory z řad jejích zaměstnanců nebo z řad advokátů. Stanovisko zástupce Komory je třeba uvést v protokolu podle § 85 odst. 3.
96. Citované ustanovení trestního řádu, stejně jako vedle toho např. postup dle § 255 odst. 1, 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, či jako obecně řízení o nahrazení souhlasu zástupce České advokátní komory k seznámení se s obsahem listin dle § 332 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, nepochybně chrání advokátní tajemství (srov. § 21 zákona o advokacii). Ve všech případech je tomu tak jen v těch v situacích, kdy se třetí osoby mají seznámit s listinami, které obsahují skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta.
97. Z dokazování vyplynulo, že policisté se při zadržování zbraní reálně mohli dotknout zájmů, které jsou chráněny advokátním tajemstvím – vstoupili do sídla jeho advokátní kanceláře, byť dle svědecké výpovědi manželky nikoliv přímo v místnosti sloužící k výkonu advokacie a při zjišťování obsahu trezoru mohli přijít do kontaktu s listinami, které obsahují advokátní tajemství.
98. Ze svědeckých výsledků vyplývá, že trezor otevřela manželka žalobce. Doba jeho otevření netrvala dlouho a omezila se ze strany policie na splnění účelu opatření tj. na vyhledání zbraní, střeliva, případně i průkazů. Manželka a ostatně ani ostatní vyslechnutí svědci nepotvrdili, že by policisté prohledávali či se seznamovali s advokátními spisy či jinými listinami, které by mohly obsahovat advokátní tajemství. Sama manželka uvedla, že neví, o jaké dokumenty v trezoru vlastně šlo.
99. Na tom nic nemění, i pokud by manželka nebyla po celou dobu přítomna u zjišťování obsahu trezoru. Smyslem opatření policie v danou chvíli bylo totiž toliko vyhledat zbraně, střelivo a zbrojní průkazy. To též nesvědčí tomu, že by zájem policie na zjišťování obsahu trezoru měl být jiný, než jen prosté vyhledávání zbraní atp. a jejich odebrání žalobci. Věc navíc nijak nesouvisí s prováděním advokacie. I případných incidentů se žalobce neúčastnil v postavení advokáta, ale jako soukromá osoba mimo výkon advokacie.
100. Z dokazování tedy nijak nevyplývá, že by policie prováděla prohlídku advokátní kanceláře žalobce, seznamovala se s obsahem listin, advokátních spisů. Naopak, vyhledávala jen konkrétní a zcela odlišné věci, jež hodlala zadržet – zbraně, střelivo, průkazy. Policie neměla tedy při postupu podle § 56 odst. 2 písm. a) resp. i § 56 odst. 3 zákona o zbraních podle názoru soudu povinnost si při zadržení věcí v advokátní kanceláři vyžádat si přítomnost zástupce České advokátní komory k udělení souhlasu k seznámení se s obsahem listin, a popř. zajistit si nahrazení tohoto souhlasu soudem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

101. Žalobce nakonec sporuje přiměřenost zákroku – počet zasahujících policistů, poukazuje na negativní důsledky přítomnosti policistů v místě na děti, nepřehlednost situace, nepřiměřenou délku zákroku.
102. Podle § 11 zákona o policii platí, že „*policista a zaměstnanec policie jsou povinni*
a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma,
b) dbát, aby jejich rozhodnutím neprovést úkon nevznikla osobám, jejichž bezpečnost je ohrožena, bezdůvodná újma,
c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.“
103. Soud se již výše ztotožnil s posloupností kroků žalovaného. Shrnuje proto, že vzhledem k zjištěným důvodům a účelu zadržení zbraní bylo nepochybně vhodné, aby mezi výzvou žalobce a zadržením jeho zbraní, střeliva a průkazů uplynula co nejkratší doba. Vhodně proto policie hodlala vyzvat žalobce k odevzdání zbraní přímo v místě bydliště. Z dokazování přitom vyplynulo, že policisté nejdříve vyčkávali před domem, aby tak zajistili oslovení přímo žalobce. Účelu zadržení zbraní se tedy snažili primárně dosáhnout bez dotčení práv třetích osob. A byť zásahu bylo přítomno pět policistů, jejich počet není excesivní vzhledem k tomu, že bylo třeba v místě učinit výzvu vůči žalobci a provést zadržení několika zbraní, střeliva a zbrojních průkazů, to případně i bez souhlasu žalobce a případně zajistit bezpečnost zásahu bez ohrožení života a zdraví osob. Z dokazování vyplynulo že zásah obecně probíhal za zdvořilého a věcného jednání policistů, kteří se snažili dosáhnout kontaktování žalobce, sdělit mu výzvu a umožnit mu dobrovolné odevzdání zbraní. Ze svědeckých výsledků také vyplývá, že policie se chovala korektně, nijak agresivně. Prvotní obavu o dopad na děti, která tu na počátku byla, navíc zmírnila na konci zásahu dohoda, že manželka dětí na místo z jiné místnosti poté přímo přivedla a spolu s policií se snažili jich rozptýlit.
104. Zárok pak trval přibližně nad jednu hodinu. Během ní policisté seznámili manželku s účelem zákroku, komunikovali se žalobcem, vstoupili do bytu, po otevření trezoru identifikovali zbraně, průkazy a střelivo, ty zadrželi, o čemž na místě rukou sepsali záznamy, v nichž zapsali přesnou evidenci zadržených zbraní a kusů střeliva. Ani délka zákroku není podle názoru soudu vzhledem k průběhu a jeho náplni tedy nepřiměřená.
105. Soud tedy neshledal, že by při zásahu policistů žalovaného či v jeho důsledcích vznikla nějaké osobě bezdůvodná újma nebo že by zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřoval úkon, nebo osob nezúčastněných překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem. Soud tedy neshledal, že by policisté při zásahu postupovali v rozporu s § 11 zákona o policii.

V. Závěr a náklady řízení

106. Podle názoru městského soudu policisté vstoupili do bytu a advokátní kanceláře žalobce, kde vyhledali a zadrželi zbraně, střelivo a průkazy, zcela v souladu s § 56 odst. 2 písm. a), § 56 odst. 3 zákona o zbraních a v souladu s článkem 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V postupu policie proto soud neshledal žádnou zásadní věcnou ani procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost jejího postupu. Zárok policie byl zcela přiměřený jeho účelu.
107. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

108. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. července 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.